

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4317010589
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Kišacová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4317010589.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Kišacovej, PhDr. a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Štefana Hrvolu, v trestnej veci proti obžalovanej O.. I. U. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 14.07.2021 sp. zn. 2T/81/2017, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 23.11.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno f), odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti obžalovanej podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaplatiť poškodenému I. C., s.r.o. T. so sídlom H. J. A. XX, XXX XX T., O.: XX XXX XXX sumu vo výške 68.047,53 eur.

V ostatných častiach zostáva napadnutý rozsudok nezmenený.

odôvodnenie:

Horeuvedeným rozsudkom súd I. stupňa uznal obžalovanú O.. I. U. (ďalej len obžalovaná) vinnou zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

napriek tomu, že dňa XX.XX.XXXX v A. ako konateľka spoločnosti U., s.r.o. A. prevzala oznámenie H. C. o odstúpení od kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi H. C. ako predávajúcim a spoločnosťou U., s.r.o. A. ako kupujúcim, týkajúcej sa nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. W., evidovaných Správou katastra A. na liste vlastníctva č. XXX parc. č. XX/X ako zastavané plochy a nádvoria, rodinný dom so súpis. č. XXX, parc. č. XX/X - ost. plochy, čím bola kúpna zmluva od počiatku zrušená a vedela, že čestné prehlásenie H. C. z XX.XX.XXXX o úplnom vysporiadaní ich záväzkov vyplývajúcich z tejto zmluvy sa nezakladá na pravde, tieto skutočnosti zamlčala a dňa XX.XX.XXXX v T. uzatvorila ako predávajúca v mene spoločnosti U., s.r.o. A. s kupujúcim I. C. s.r.o. T. kúpnu zmluvu na predmetné nehnuteľnosti za kúpnu cenu vo výške 2.650.000,- Sk (87.963,88 eur), z ktorej v hotovosti dňa XX.XX.XXXX prevzala sumu 730.000,- Sk (24.231,56 eur), prevodom na účet vedený v Q. banke, a.s. č. účtu SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX dňa XX.XX.XXXX sumu 1.320.000,- Sk (43.815.97 eur) a zvyšok sumy vo výške 600.000,- Sk (19.916,35 eur) jej mal byť doplatený prevodom na účet po splnení podmienok v zmysle čl. III bod 2. písmeno c) Dodatku č. 1 kúpnej zmluvy a tento bol uhradený vo výške 594.050 Sk (19.718,85 eur) po odpočítaní nákladov vo výške 5.950,- Sk (197,50 eur) na účet vedený v Q. banke, a.s. č. účtu SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX dňa XX.XX.XXXX, z ktorého účtu spol. U., s.r.o. dňa XX.XX.XXXX uhradila na účet spol. I. C. s.r.o. sumu 600.000,- Sk ako úhradu prvých 15 splátok v zmysle Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi spol. I. C. s.r.o. a spol. U., s.r.o., čím poškodenej spoločnosti I. C. s.r.o. T., ktorej Okresný súd Levice rozsudkom sp. zn. 12C/11/2008 zo dňa 09.04.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/4822015 zo dňa 22.06.2016 nepriznal vlastníctvo a určil, že vlastníkom nehnuteľností v kat. území W. parc. č. XX/X ako zastavané plochy a nádvoria, rodinný dom so súpis. č. XXX, parc. č. XX/X - ost. plochy je H. C., spôsobila škodu vo výške 2.050.000,- Sk (68.047,53 eur).

Za to jej súd I. stupňa uložil podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu 3 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanej uložil povinnosť zaplatiť poškodenému I. C., s.r.o. T. so sídlom H. J. A. XX, XXX XX T., IČO: XX XXX XXX sumu vo výške 68.047,53 eur.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom určenej lehote, podala odvolanie obžalovaná, proti výrokom o vine, treste, škode i konaniu, ktoré mu predchádzalo.

V jeho písomných dôvodoch, prostredníctvom obhajcu namietala, že žalovaný skutok nie je trestným činom, pretože nevykazuje všetky obligatórne znaky trestného činu. Celý prípad je len v rovine civilného práva, netreba siahť po trestnom práve. Nebola preukázaná subjektívna stránka - úmyselné zavinenie. Vyhlásenie H. C. o vysporiadaní záväzkov z kúpnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou U., s.r.o. je indiferentné vo vzťahu ku skutku, pretože skutočnosť, že H. C. mal alebo nemal zaplatenú celú kúpnu cenu sama osebe nezakladá žiadnu civilnoprávnu prekážku v možnosti U.-u ďalej previesť reštauračnú nehnuteľnosť na iného. Namietala, že nemala vedomosť, aký civilnoprávny následok ex lege nastal písomným odstúpením od zmluvy, že prešlo vlastnícke právo k nehnuteľnosti späť na H. C. a U.-u zaniklo dispozičné oprávnenie nakladať s nehnuteľnosťou. Pripomenula, že je právny laik, nikto jej to neobjasnil, necítila relevantný dôvod informovať poškodeného o odstúpení, lebo bola v laickej predstave, že nehnuteľnosť vlastní ten, kto je zapísaný v katastri, kde bol zapísaný U.. Jej dobromyseľné subjektívne presvedčenie vylučuje záver o prítomnosti úmyselného zavinenia. Z napadnutého rozsudku nevyplýva, ako mala sebe alebo U. trestnoprávne obohatiť, keď zmluvná dokumentácia medzi poškodeným a U.-om smerovala k vzájomnej výmene majetkových plnení, a to U. očakával peniaze a poškodený protihodnotu - nehnuteľnosť. Jej vôľa bola toto poškodenému poskytnúť, dávala väčšiu protihodnotu, než U. recipročne očakával v peniazoch. Poškodený prijímal nehnuteľnosť v trhovej cene 5,5 mil. Sk, hoci chcel za ňu zaplatiť len 2,65 mil. Sk, čo vylučuje u nej záver o úmyselnom zavinení.

Namietala, že poškodený jej neodovzdal sumu 730.000,- Sk (24.231,56 eur), kde súd nekriticky uveril pokladničnému lístku a odmietol skúmať, či toto korešponduje s účtovníctvom. Tento dôkaz nebol verifikovaný iným dôkazom, prijatie tejto sumy nepotvrdil žiaden svedok. Súd nehodnotil zmluvy uzavreté medzi U.-om a poškodeným, či sú neplatné. Poškodený chcel kúpiť od U.-u reštauráciu v hodnote 5,5 mil. Sk za 2,65 mil. Sk a následne ju späťne predať za viac ako 8 mil. Sk, čo odporuje dobrým mravom a poctivému obchodnému styku. Záverom uviedla, že nemala vôľu nehnuteľnosť predať, ale získať peniaze na vyplatenie kúpnej ceny H. C..

Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol sám tak, že ju spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaná sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu nedostavila, i keď bola riadne a včas upovedomená. Na základe žiadosti predloženej obhajcom bolo verejné zasadnutie vykonané v jej neprítomnosti i v neprítomnosti poškodeného.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na podanom odvolaní i jeho dôvodoch. Dodal k nim, že obžalovaná v čase, keď prevádzala nehnuteľnosť na poškodeného naozaj nevedela, že prevádza cudziu nehnuteľnosť. Ak by jej tento civilne právny nástroj bol vysvetlený od D. P., ktorý v tom čase zastupoval rodinu C., právna situácia by bola úplne iná. Vyslovil názor, že minimálne 2 znaky skutkovej podstaty podvodu nie sú splnené. Obžalovaná ako takmer právny laik sa riadila tým, čo videla zapísané v katastri nehnuteľností. Stretla sa však s firmou poškodeného, ktorý pre ňu pripravili zmluvy za hranou zákona, keď za tzv. spätný lízing skrývajú abnormálne vysoké úročenie, ktoré by inak na prvý pohľad zo zmlúv bolo jasné. Ak I. stupňový súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že obžalovaná dokonale chápala, čo znamená odstúpenie od zmluvy a že to mala vedieť z bankovej dokumentácie, namieta, že banky nie sú právni poradcovia a to, čo znamená odstúpenie podľa ich názoru malo byť v súdnom spise voči obžalovanej preukázané. Dodal, že mnohé aspekty, na ktorých sa zakladá vina obžalovanej, sú spojené s H. C.. Namietal, že v danej veci nie je H. C. poškodený a úmyselné zavinenie je skúmané výlučne vo vzťahu k firme. Vytkol súdu I. stupňa, že sa dostatočne nevysporiadal s námietkou k náhrade škody v rozsahu 740 tisíc Sk, ktorá nebola podporená žiadnym dôkazom, než fiktívnym pokladničným lístkom, ktorý obžalovaná podpísala v strese. Odovzdanie sumy nepotvrdil svedok E. P. ani nikto zo svedkov, ktorí v okamihu odovzdania boli v kancelárii poškodeného,

lebo tam pracovali. Jednalo sa o tzv. open space kancelársky priestor, ktorý nie je predelený priečkami. Poškodenému nič nebránilo, aby preukázal svoj návrh tým, že predloží pokladničnú knihu alebo denník.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 322 ods. 3 Tr. por. v spojení s § 321 odsek 1 písm. a), b), d), f) Tr. por. zrušil a sám rozhodol o oslobodení obžalovanej, pretože skutok nie je trestným činom a poškodeného podľa § 288 Tr. por. odkázal na civilný proces.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, pretože súd I. stupňa správne rozhodol, keď konanie obžalovanej posúdil ako trestný čin. Nestotožnila sa s právnym záverom obhajoby, že v danom prípade je potrebné uplatniť tzv. princíp ultima ratio, v zmysle ktorého si je každý povinný zabezpečiť ochranu vlastníckych práv, predovšetkým prostriedkami občianskeho, resp. obchodného práva, nakoľko v danom prípade konaním obžalovanej došlo k naplneniu všetkých znakov predmetného trestného činu. Obžalovaná jednoznačne uviedla do omylu spoločnosť I. C. s.r.o. pri uzatváraní kúpnej zmluvy, keď využila situáciu, že bola vedená v katastri nehnuteľností ako vlastník spornej nehnuteľnosti a to napriek tomu, že jej bolo zrejmé, že pôvodný vlastník od zmluvy odstúpil. Nemožno súhlasiť s právnym názorom obhajoby, že obžalovanej neboli dostatočne zrejmé civilno - právne aspekty jej konania vo forme následku, nakoľko z výpovede svedka D.. P. jednoznačne vyplýva, že bola dostatočne oboznámená s obsahom zmluvy, ktorú uzatvára s pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti, teda že v prípade neuhradenia kúpnej zmluvy má vlastník právo od nej odstúpiť a rovnako i s právnymi následkami takéhoto postupu, k čomu i došlo a to ešte pred podpísaním následnej kúpnej zmluvy poškodenej. Vzhľadom nato, konanie obžalovanej, keďže uviedla spoločnosť do omylu s tým, aby pre seba zabezpečila neoprávnený prospech, jej konanie napĺňa po formálnej i materiálnej stránke znaky trestného činu podvodu a nejedná sa iba o občiansko-právny vzťah. Následne na tento výrok považovala za správny aj výrok o uloženom treste, ktorý je primeraný a zákonný a súčasne i výrok o náhrade škody.

Navrhla odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovanou, nezistiac dôvody na postup vyplývajúci z § 316 Tr. por., preskúmal podľa § 317 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine, treste, náhrade škody, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Prihliadol i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, za stavu, keď bol limitovaný zásadou reformatio in peius a zistil, že odvolanie obžalovanej je čiastočne dôvodné, avšak z iných, než namietaných dôvodov.

Odvolací súd postupom podľa citovaného ustanovenia zistil, že v konaní predchádzajúcom napadnutého rozsudku

- nedošlo k podstatným procesným chybám, majúcim charakter porušenia zákona v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por., ani k chybám, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 Tr. por.,
- bolo vykonané dokazovanie za rešpektovania všetkých procesných práv obžalovanej a v súlade s tými zásadami kontradiktórneho procesu, ktoré boli prebraté do Trestného poriadku,
- v odôvodnení napadnutého rozsudku sú uvedené dostatočné právne úvahy, akými sa súd I. stupňa riadil pri hodnotení ním vykonaných dôkazov, zistení a ustálení skutkového stavu, právnej kvalifikácie žalovaného skutku i pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolačný súd na podklade predloženého spisového materiálu zistil, že skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybné preukázané spáchanie skutku opísaného vo výroku o vine obžalovanou, a to aj napriek tomu, že toto v rámci svojho výsluchu, po vykonaní takmer celého dokazovania na hlavnom pojednávaní, popierala.

Súd I. stupňa veľmi precízne poukázal na obsahy ním vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní, a to tak svedeckých výpovedí ako aj listinných dôkazov. Vykonané dôkazy súd I. stupňa náležite hodnotil, v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., preto na ne odvolací súd len odkazuje.

V odôvodnení napadnutého rozsudku sú v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. uvedené dostatočné právne úvahy, akými sa súd I. stupňa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, vrátane úmyselného zavinenia obžalovanej.

Aj keď obžalovaná popierala, že by sa dopustila konania tak, ako jej bolo kladené za vinu v podanej obžalobe, jej vina bola preukázaná predovšetkým výpoveďami svedkov H. C., L. C., R. C. a listinnými dôkazmi. Uvedení svedkovia potvrdili, že obžalovaná mala najskôr v prenájme nehnuteľnosť vo vlastníctve H. C.. Neskôr prejavila záujem o jej odkúpenie. Keďže obžalovaná nemala dostatok finančných prostriedkov, kúpnu cenu 5.500000,- Sk neuhradila, vybavovala financie na jej uhradenie. Z kúpnej zmluvy zo dňa 02.11.2006 je nepochybné, že vlastník nehnuteľnosti - predávajúci H. C. mal právo od tejto kúpnej zmluvy odstúpiť (čo aj vykonal, pokiaľ kupujúci (obžalovaná) nezaplatí kúpnu cenu do 30 dní od povolenia vkladu do katastra nehnuteľností. Tento bol realizovaný dňa 06.12.2006.

Výpoveďou svedka D.. H. P. bola vyvrátená obhajoba obžalovanej, že nemala vedomosť o význame odstúpenia od zmluvy H. C., pretože tento svedok jednoznačne potvrdil, že s oboma účastníkmi zmluvy - obžalovanou ako kupujúcou i svedkom H. C. ako predávajúcim prejednal podmienky zmluvy, ktoré si vopred dohodli. Súčasne je potrebné pripomenúť, že obžalovaná dosiahla vysokoškolské vzdelanie, ako svoje zamestnanie uviedla obchodník - účtovník, v predmete činnosti obchodnej spoločnosti, ktorej bola konateľkou v danom čase mala uvedenú i činnosť vedenie účtovníctva, čo spochybňuje jej obhajobu, že je úplný laik i že mala s poškodeným konať „v amoku“.

Podvodné konanie, podľa zaužívanej súdnej praxe, spočíva v uvedení do omylu alebo využití omylu. Môže smerovať nielen voči poškodenému, ale aj voči inej osobe. Omyl je v rozpore so skutočnosťou. Môže sa týkať aj skutočnosti, ktorá ešte len nastane, páchatel' však musí o omyle iného vedieť už v čase, keď dochádza k jeho obohateniu.

Úmyselné zavinenie obžalovanej je preukázané doručením jej v písomnej podobe a súčasne osobným oznámením H. C. odstúpenie od kúpnej zmluvy v dôsledku nezaplatenej kúpnej ceny, kde vedomá si uvedenej skutočnosti, ako konateľka - štatutárny zástupca vlastníka nehnuteľnosti, toto zamĺčala a následne uzatvorila kúpnu zmluvu týkajúcu sa predmetných nehnuteľností s kupujúcim I. C., spol. s.r.o. T..

Listinné dôkazy preukazujú i prevzatie kúpnej ceny predávajúcim zastúpeným obžalovanou od poškodeného, z ktorej však obžalovaná H. C. neuhradila žiadnu čiastku, i keď v rámci svojej obhajoby uviedla, že hľadala možnosti prefinancovania nehnuteľnosti na úhradu kúpnej ceny H. C..

Vzhľadom k tomu, že obžalovaná uzatvorila kúpnu zmluvu týkajúcu sa predmetných nehnuteľností s poškodeným I. C., spol. s.r.o. T. za okolností, keď jej bolo už doručené odstúpenie od kúpnej zmluvy H. C. z dôvodu nezaplatenej kúpnej ceny, čím bola kúpna zmluva medzi H. C. a U. spol. s.r.o. A. od počiatku zrušená, navyše predložila poškodenému i čestné prehlásenie H. C. z XX.XX.XXXX o tom, že sú medzi nimi vysporiadané ich záväzky plynúce z danej kúpnej zmluvy, o ktorom jednoznačne vedela, že sa nezakladá na pravde, pretože kúpnu cenu H. C. ani čiastočne neuhradila, ani odvolací súd neuveril obhajobe obžalovanej, ktorou prezentovala svoje dobromyseľné subjektívne presvedčenie. Objektívna stránka trestného činu podvodu bola naplnená uvedeným úmyselným konaním obžalovanej, ktorým poškodenému I. C., spol. s.r.o. spôsobila škodu ustálenú vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd si preto osvojil závery súdu I. stupňa, keď konštatoval, že obžalovaná po doručení (oznámení) jej odstúpenia od zmluvy H. C. nebola oprávnená disponovať s predmetnými

nehnutelnosťami, pretože odstúpením od zmluvy v dôsledku nezaplatenia kúpnej ceny bola kúpna zmluva od počiatku zrušená a obe zmluvné strany si mali vrátiť to, čo si navzájom odovzdali.

Tým, že obžalovaná v čase uzatvárania kúpnej zmluvy s poškodeným I. C., spol. s.r.o. vedela, že odstúpením od kúpnej zmluvy došlo k jej zrušeniu, uviedla poškodeného pri uzatváraní kúpnej zmluvy do omylu v tom, že spoločnosť U., s.r.o., ktorej bola konateľkou, je vlastníčkou predmetných nehnuteľností a teda že je oprávnená s nimi disponovať a právne nakladať.

Z týchto dôvodov odvolací súd neakceptoval ani odvolacie námietky obžalovanej, ktorými poukazovala na trhovú hodnotu ňou prevádzaných nehnuteľností na poškodeného a súčasne na ďalšie právne úkony, v dôsledku ktorých chcel poškodený následne za ne zaplatiť len 2,65 mil. Sk. Ako potvrdili vypočítaní svedkovia zo spoločnosti I. C., spol. s.r.o., na ktorých poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa (strany 7-9), obžalovaná uzatvorila kúpnu zmluvu s poškodeným dobrovoľne, so spôsobom financovania resp. formou spätného leasingu bola uzročená, v poškodenej spoločnosti bola za daným účelom opakovane, mala dostatok času kúpnu zmluvu si preštudovať a na znak súhlasu obe zmluvy uzatvorené s poškodeným podpísala. Tým bol vyvrátená i obhajoba obžalovanej, že mala konať pod nátlakom, v amoku.

Potvrdená nebola ani obhajoba obžalovanej v tom smere, že časť kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti v hotovosti jej v skutočnosti vyplatená nebola, pretože jednak podpísala doklad o prevzatí finančnej čiastky 730000,- Sk a svedkovia E., H., U., J. a F. zhodne vypovedali, že konateľ poškodenej spoločnosti J. mával v trezore alebo v bankovej schránke väčšie sumy finančnej hotovosti.

Odvolací súd nemal dôvod zaoberať sa posudzovaním platnosti resp. neplatnosti zmluvy o budúcej kúpnej zmluve uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi budúcim predávajúcim I. C., spol. s.r.o. a kupujúcim U., spol. s.r.o., pretože k tejto došlo až následne, po uzatvorení kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX, t.j. po dokonaní protiprávneho konania obžalovanej.

Napokon odvolací súd uvádza, že tvrdenia obžalovanej, že nemala vôľu nehnuteľnosť predáť, ale získať peniaze na vyplatenie kúpnej ceny H. C., sú v rozpore s jej aktívnym konaním, pretože jednoznačne uzatvorila na predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvu s poškodeným a v tejto nie je obsiahnuté to, čo deklarovala, teda že finančné prostriedky získané predajom nehnuteľností použije na zaplatenie kúpnej ceny H. C..

I z výpovede samotnej obžalovanej v tomto smere vyplýva, že z časti kúpnej ceny, ktorú jej poškodená spoločnosť vyplatila na účet, a to sumu 600000,- Sk, vyplatila svedkovi O.. D. J., o čom však nemá žiaden doklad a nie je zrejmy právny dôvod uvedenej výplaty.

Na základe vykonaného dokazovania súd I. stupňa konanie obžalovanej správne právne kvalifikoval ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zák.).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého výroku o treste dospel k záveru, že súd I. stupňa prihliadol na všetky rozhodné skutočnosti, na ktoré bol povinný prihliadnuť v zmysle kritérií uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Ani podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia obžalovanej v oboch prípadoch pre úmyselnú trestnú činnosť daňovej povahy nemožno konštatovať, že pred spáchaním prejednávaneho trestného činu viedla riadny život.

Pokiaľ ide o aplikáciu mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., súd I. stupňa nebol celkom dôsledný, keď neuviedol aj ods. 3 písm. e) Tr. zák., ktorý konkretizuje, v rámci ktorej minimálnej hranice trestu odňatia slobody obžalovanej trest odňatia slobody v konečnom dôsledku ukladal. Vzhľadom k tomu, že žiadna z procesných strán dané pochybenie odvolaním nenamietala a toto nemalo vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, odvolací súd nepovažoval za potrebné, iba vzhľadom na toto drobné pochybenie, zrušiť a následne zmeniť výrok o treste, ktorý inak považuje za správny a zákonný, keďže podľa § 39 ods. 3 písm. e) Tr. zák. bolo možné obžalovanej uložiť

trest odňatia slobody najmenej 6 mesiacov a súd I. stupňa jej uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, teda trest o 1 rok nižší, ako je základná trestná sadzba za zločin podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. (3 roky až 10 rokov).

S poukazom na osobu obžalovanej, najmä s prihliadnutím na jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, okolnosti prípadu, mal i odvolací súd dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovanej výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutý, pričom skúšobnú dobu určenú súdom I. stupňa na 3 roky považuje za primeranú.

Z predloženého spisového materiálu, i z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dôvodom mimoriadneho zníženia trestu obžalovanej bola doba, po ktorú sa trestné stíhanie voči nej viedlo. Je potrebné pripomenúť, že obžalovaná skutok spáchala dňa XX.XX.XXXX, obvinenie jej bolo vznesené dňa XX.XX.XXXX a obžaloba bola podaná až dňa XX.XX.XXXX.

Na podklade uvedeného možno konštatovať, že za dĺžku konania v posudzovanom prípade zodpovedajú predovšetkým orgány činné v trestnom konaní - vyšetrovateľ a prokurátor. Súd I. stupňa však nebol dôsledný pri rozhodovaní o nároku poškodeného na náhradu škody.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní konanom dňa XX.XX.XXXX postupom podľa § 256 ods. 2 Tr. por. prečítal návrh splnomocnenej zástupkyne poškodeného E. D. H.. Následne uznesením podľa § 256 ods. 4 Tr. por. rozhodol o nepripustení poškodeného s nárokom na náhradu škody podľa § 46 ods. 3 Tr. por. na hlavné pojednávanie vzhľadom na to, že návrh na náhradu škody alebo uplatnený riadne a včas do skončenia vyšetrovania.

Ako vyplýva zo spisového materiálu, poškodený I. C. spol. s.r.o. do skončenia vyšetrovania neuplatnil riadne ani včas nárok na náhradu škody. Súd I. stupňa preto pochybil, keď napriek tomu, že rozhodol o nepripustení poškodeného s nárokom na náhradu škody na hlavné pojednávanie, následne pri rozhodovaní v merite veci postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanej povinnosť zaplatiť poškodenému I. C., spol. s.r.o. sumu vo výške 68047,53 Sk, i keď táto je súčasťou skutku.

Podľa názoru odvolacieho súdu, predpokladom rozhodnutia o škode v adhéznom konaní je spôsobená škoda, ktorej výška musí byť riadne a včas, t.j. do skončenia vyšetrovania poškodeným uplatnená. Z riadne uplatneného nároku musí vyplývať dôvod i minimálna výška škody, ktorej náhradu poškodený uplatňuje voči páchatelovi trestného činu. Keďže v danom prípade nárok na náhradu škody nebol riadne ani včas uplatnený za stavu, že súd I. stupňa uznesením podľa § 256 ods. 4 Tr. por. poškodeného s nárokom na náhradu škody na hlavné pojednávanie nepripustil, nebol potom právny podklad pre uloženie povinnosti obžalovanej zaplatiť škodu, ktorú poškodenému spôsobila.

Z týchto dôvodov odvolací súd zistiac, že rozhodnutie o náhrade škody je v rozpore so zákonom, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti obžalovanej podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaplatiť poškodenému I. C., s.r.o. T. so sídlom H. J. A. XX, XXX XX T., IČO: XX XXX XXX sumu vo výške 68.047,53 eur.

V ostatných častiach zostáva napadnutý rozsudok nezmenený.

Výroky tohto uznesenia boli prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.
(§ 185 ods. 2 Tr. por.)